

Arrest

nr. 115 060 van 4 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat N. FLAVIANI en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een moslim te zijn van Pashtou origine en afkomstig te zijn van het dorp Sahid Abad in het district Mohammad Agha in de provincie Logar (Afghanistan).

Volgens uw verklaringen begonnen uw problemen ongeveer een maand voor uw vertrek uit Afghanistan. Op een nacht kreeg u thuis bezoek van een aantal taliban die u vroegen om u bij hen aan te sluiten in de strijd tegen de Amerikaanse bezetter. U ging akkoord in de veronderstelling dat ze u nadien met rust zouden laten. Ongeveer 15 dagen later kwamen ze 's nachts echter opnieuw langs in de veronderstelling dat u met hen mee zou gaan. Naar uw tegenargument dat u niet zomaar kon

vertrekken omdat u als enige instond voor het onderhoud van uw gezin hadden ze geen oren. Ze maakten u duidelijk dat ze over 15 dagen opnieuw zouden langskomen en dat u dan geen keuze meer gelaten zou worden. Overtuigd hun volgende bezoek niet af te wachten, regelde u in de week die daarop volgde uw vertrek uit Afghanistan.

U verliet Afghanistan in de 2e maand van 1390 (periode 21 april tot 21 mei 2011 volgens de Gregoriaanse Kalender (GK)). Tijdens uw verblijf in Griekenland contacteerde u uw moeder in Afghanistan. U vernam toen dat de taliban ongeveer 4 maanden na uw vertrek op een nacht uw broer Weisa onder dwang thuis hadden weggehaald. Uw familie had sindsdien niets meer van Weisa vernomen. U reisde vervolgens op illegale wijze door naar België, waar u op 13 juli 2011 toe zou komen. De volgende dag vroeg u hier asiel aan.

Sinds uw vertrek en tot zeer recent, meer bepaald juli 2013, zouden de taliban nog regelmatig 's nachts naar uw ouderlijke woning in Afghanistan komen op zoek naar u.

Ter staving van uw identiteit legde u uw originele taskara neer, alsook de enveloppe waarmee deze u werd opgezonden.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten, noch heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Op de eerste plaats dient vastgesteld te worden dat uw beschrijving van de rekruteringsmethode gehanteerd door de taliban in uw regio dermate vaag blijft dat ze niet kan overtuigen. Temeer aangezien ze evenmin blijkt te stroken met de informatie waarover het CGVS in dit verband beschikt. Zo is een rekrutering zoals door u werd beschreven - zonder enige tussenkomst van lokale vertegenwoordigers - in een tribale samenleving als de Afgaanse maar weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen (zie toegevoegde informatie administratieve dossier).

In uw verklaringen is van een dergelijke verwevenheid geen sprake. Integendeel, de taliban stuurden onbekenden naar u toe om u te rekruteren. Hun gebruikelijke handelswijze hierbij is mensen eerst uitnodigen, om hen vervolgens vrijwel meteen voor het blok te plaatsen: ofwel mee vechten ofwel de doodstraf (gehoorverslag CGVS, 30). Eveneens opmerkelijk in dit verband is dat u zichzelf enigszins tegensprak wat betreft het standpunt van uw dorpsgenoten tegenover de taliban. Zo liet u doorheen uw verklaringen duidelijk uitschijnen in uw dorp op uw tellen te moeten passen omdat dorpsgenoten voor de taliban spioneren (gehoorverslag CGVS, 21 en 18). Op de uitdrukkelijke vraag hoe uw dorpsgenoten tegenover de taliban stonden verklaarde u echter dat zij tegen de taliban waren, zonder enige verdere nuancering hiervan. Pas toen u op deze tegenstrijdigheid werd gewezen, verduidelikte u dat er ook mensen zijn die de taliban steunen, maar dat het niet geweten is wie precies (gehoorverslag CGVS, 30). Hoewel dit op zich niet noodzakelijk een niet-plausibele uitleg betreft, dient toch opgemerkt te worden dat uw verklaringen een uitermate vaag en onduidelijk beeld van de concrete situatie in uw dorp scheppen. Vooral gezien de belangrijke aanwezigheid van taliban in uw district (gehoorverslag CGVS, 19) een eerder bevreedende vaststelling.

U haalde het voorbeeld van de verdwijning van 3 jongemannen uit uw dorp aan ter staving van de problematische rekruteringswijze door de taliban. Er dient echter opgemerkt te worden dat u zich voor deze feiten louter baseert op de verklaringen die de ouders van deze jongemannen aan de dorpsgenoten gaven met betrekking tot hun verdwijning (gehoorverslag CGVS, 28). Nog vreemder is dat u zelfs niet op de hoogte bent van gelijkaardige problemen voor familieleden van u in het dorp. Zo verklaarde u dat uw neef langs moederszijde amper een maand voor u het dorp Sahid Abad verliet om in België asiel aan te vragen. Hoewel uw moeder u dit nieuws vertelde, informeerde u zich op geen enkel moment naar de motieven van het vertrek van uw neef. U heeft bijgevolg geen idee of hij om een gelijkaardige reden als u het dorp moest ontvluchten (gehoorverslag CGVS, 20-21). Om diezelfde reden, namelijk dat het om een algemeen probleem ging dat niet enkel u persoonlijk trof, rijst bovendien de vraag waarom er in uw dorp dan niet op collectieve wijze naar een mogelijke oplossing werd gezocht. Uw verklaring hiervoor dat de mensen in uw dorp vergelding door de taliban vreesden indien ze iets tegen hen zou durven ondernemen (gehoorverslag CGVS, 32), staat bovendien in sterk contrast met het advies dat ze u persoonlijk gaven toen u hen over uw probleem vertelde. Zo gaven ze u immers de raad om een officiële klacht te gaan indienen bij de autoriteiten (gehoorverslag CGVS, 28).

Voorts kon u, hoewel u verklaarde de taliban in uw regio van herkomst te vrezen, maar weinig over deze groepering vertellen. Zo noemde u wel een aantal namen van talibanleiders actief in uw regio, en dan voornamelijk degenen die reeds gedood of gearresteerd werden door de Amerikanen. U heeft zelfs

geen idee voor welke commandant de 3 taliban die u benaderden werkzaam waren (gehoorverslag CGVS, 29).

Voorts kan de vraag gesteld worden waarom de taliban plots u in het vizier kreeg als mogelijke rekrut, en vooral waarom ze u zelfs na uw vlucht uit Afghanistan hun zoektocht niet staakten. Uit uw verklaringen blijkt immers dat ze tot op heden, en dus meer dan 2 jaar na uw vertrek uit Afghanistan, nog steeds (twee)maandelijks naar uw ouderlijk huis komen op zoek naar u (gehoorverslag CGVS, 6). Uw twee jongere broers die in Afghanistan achterbleven, intussen respectievelijk 15 en 13 jaar oud, daarentegen werden tot op heden volledig ongemoeid gelaten (gehoorverslag CGVS, 7 en 33).

Wat betreft de ontvoering van uw broer Wasei door de taliban, daarbij kunnen eveneens een aantal ernstige vraagtekens geplaatst worden. Zo gaan uw verklaringen hierover op het CGVS immers lijnrecht in tegen hetgeen u daarover op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) vertelde. Zo kaderde u de verdwijning van Wasei voor het CGVS zeer concreet in uw persoonlijke problemen, aangezien hij 4 maanden na uw vertrek onder dwang meegenomen werd door de taliban op één van de nachten dat ze in feite op zoek waren naar u (gehoorverslag CGVS, 6 en 8-9). Op de DVZ verklaarde u anno 2011 echter nog dat hij reeds verdwenen was toen u uit Afghanistan vertrok en gaf u aan geen idee te hebben wat met hem was gebeurd (zie administratief dossier). Nochtans vernam u het nieuws over Wasei al toen u zich nog in Griekenland bevond (gehoorverslag CGVS, 9 en 32-33). De tegenstrijdigheid is dermate frappant dat het maar moeilijk afgedaan kan worden als een verkeerd genoteerde verklaring op de DVZ (gehoorverslag CGVS, 33). Temeer aangezien u dit antwoord gaf op de uitdrukkelijke vraag wat er met uw broer Wasei was gebeurd.

Wat er ook van zij, zelfs indien de door u aangehaalde vrees voor rekrutering aannemelijk zou zijn - quod non - dan nog kunnen er ernstige vraagtekens geplaatst worden bij de concrete problemen waartoe deze leidden. Zo verwachtten deze onbekende taliban al na een informeel gesprek van amper 15 minuten meteen dat u zich uit vrije wil bij hen aansloot. Na hun tweede - even korte - bezoek bedreigden ze u zelfs met de dood indien u zich niet aansloot (gehoorverslag CGVS, 25 en 27). Het is dan ook bevreemdend dat ze u alsnog 15 dagen de tijd zouden geven, alvorens u definitief te komen ophalen. De vraag rijst immers waarom ze u dan niet meteen onder dwang meegenomen hebben, gezien uw eerdere belofte.

Bovendien werd er ook in dit verband een kleine tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen op de DVZ enerzijds en het CGVS anderzijds, hetgeen uw geloofwaardigheid verder op de helling plaatst. In tegenstelling tot uw meest recente verklaring dat de taliban u in totaal 2 keer opzocht (gehoorverslag CGVS, 30), maakt u hier op DVZ geen specifieke melding van. In plaats daarvan vertelde u toen dat de taliban u 'constant lastig vielen' en 'om de zoveel tijd terugkwamen om opnieuw te zeggen dat u met hen moest samenwerken', verklaringen die de indruk wekken dat zij u meer dan maar een paar keer aanspraken. De vraag rijst dan ook waarom u toen niet meteen vertelde dat ze twee keer langs waren gekomen, zeker aangezien op het eerste gehoor gevraagd werd het relaas kort te houden en enkel de hoofdlijnen te geven.

Tot slot legde u ook geen enkel document neer ter staving van de door u aangehaalde problemen. Nochtans maakt u op de DVZ uitdrukkelijk melding van een brief waarin de taliban u te verstaan gaf dat ze voldoende duidelijk gemaakt hadden wat van u verwacht werd en dat u ernstig in de problemen zou raken indien u geen gevolg gaf aan hun vraag. Uw volledige ontkenning op het CGVS ooit iets over een brief gezegd te hebben (gehoorverslag CGVS, 31), doet dan ook ernstig de wenkbrauwen fronsen. Zoals hierboven ook al werd aangestipt zijn de tegenstrijdigheden in uw verklaringen anno 2011 en 2013 zodanig groot, dat er niet zomaar aan voorbij gegaan kan worden. Zelfs na een verloop van 2 jaar kan en mag van een asielzoeker immers verwacht worden dat hij de problemen die aan de grond lagen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst toch zonder al te grote verschillen opnieuw kan weergeven. De vaststelling dat dit bij u niet het geval is doet dan ook afbreuk aan uw bewering deze feiten effectief te hebben meegemaakt.

De enige door u aangebrachte documenten kunnen aan bovenstaande conclusie niets wijzigen. Uw taskara staat enkel uw identiteit en herkomst, hetgeen hier niet betwijfeld wordt. Het verzendingsbewijs heeft geen invloed op de hierboven vermelde motivering.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweringen betreffende uw vluchtmotieven zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Afghaanse asielzoekers kunnen door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio. Dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Wat betreft uw herkomst uit de provincie Logar dient gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in de provincie Logar te ontlopen.

Er dient overigens opgemerkt dat u blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om alleen naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoonst dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u, alleen of met uw familie, te vestigen in stedelijke gebieden in Afghanistan die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR).

U schetst doorheen het gehoor immers een beeld van uw familie, waaruit naar voren komt dat die niet geheel onbemiddeld is. Zo beschikken jullie over 7 jerib vruchtbare grond, waar jullie goed van konden leven. De eigenlijke (machinale) bewerking van het land konden jullie bovendien uitbesteden. In geval van overschotten verkochten jullie een deel van de opbrengsten voor bijkomend inkomen (gehoorverslag CGVS, 12-14 en 15). Het is ook op deze wijze dat u op zeer korte tijd het toch grote bedrag van 12.000 Amerikaanse dollar op tafel kon leggen om uw reis naar Europa te bekostigen. Zo verklaarde u dit bedrag thuis gehad te hebben, omdat jullie net producten van het land verkocht hadden (gehoorverslag CGVS, 34-35). Er kan dan ook redelijkerwijs geconcludeerd worden dat u, indien nodig, over het nodige kapitaal beschikt om op een andere plaats een nieuwe start te maken.

Hoewel u volgens uw beweringen geen onderwijs genoten heeft in Afghanistan, dient verder nog aangestipt te worden dat u zowel het Dari als het Pashtou machtig bent. Hoewel Pashtou uw moedertaal is, zou u zich ook in het Dari kunnen behelpen (gehoorverslag CGVS, 8 en 23). U verkeert overigens in goede gezondheid. Om al deze redenen lijkt het er dan ook op dat u bij terugkeer in staat bent om elders een ander leven op te bouwen. Er kan dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat u heden in staat bent om u in de stad Jalalabad te vestigen om u aan de algemene situatie in het district Mohamad Agha te onttrekken.

Zoals reeds vermeld kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban, waardoor er geen enkele reden is om aan te nemen dat u door deze partij in Jalalabad zou gevisieerd worden. U haalde ook geen enkel ander element aan waaruit zou kunnen blijken dat u zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen (gehoorverslag CGVS, 23). Temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat u er familieleden langs moederszijde heeft wonen. Zo verhuisde uw oom langs moederszijde enkele maanden voor het gehoor met zijn gezin naar Nangarhar, waar hij een winkel gekocht of gehuurd had (gehoorverslag CGVS, 10). Zelfs indien u enkel familieleden langs vaderszijde als familie beschouwd (gehoorverslag CGVS, 35), dan nog dient aangestipt te worden dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat dergelijke contacten in een stedelijke context minder sterk doorwegen dan in een rurale. Bijgevolg kan in casu de situatie in de stad Jalalabad bekeken worden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het

kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In zijn eerste en enige middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 57/6, 1° van de Vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet van 29 juni 1991, van artikel 1, A van het Verdrag van Genève en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift een artikel uit Het Nieuwsblad van 31 juli 2013 toe.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij ondervond nadat de taliban hem verplicht wilden rekruteren. Blijkens de bestreden beslissing wordt er geen geloof gehecht aan het asielrelaas van verzoeker om reden dat (i) verzoekers beschrijving van de rekruteringsmethode gehanteerd door de taliban in zijn regio dermate vaag blijft dat ze niet kan overtuigen en ze bovendien niet blijkt te stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, (ii) verzoeker zich tegensprekt over het standpunt van zijn dorpsgenoten voer de taliban, (iii) verzoeker weinig kan toelichten over de taliban in zijn streek hoewel hij verklaarde deze te vrezen, (iv) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de ontvoering van zijn broer Wasei, (v) verzoeker, niettegenstaande hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk melding maakte van een brief van de taliban, geen enkel document neerlegt ter staving van de door hem aangehaalde problemen.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Om de hierna volgende redenen kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Vooreerst blijkt verzoekers beschrijving van de rekruteringsmethode door de taliban niet overeen te stemmen met de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Zo is rekrutering zoals door verzoeker beschreven - zonder enige tussenkomst van lokale vertegenwoordigers - in een tribale

samenleving als de Afghaanse weinig aannemelijk. Uit de bijgevoegde informatie blijkt immers dat de rekrutering doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa, studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de lokale verankering doorgaans als basis voor rekrutering door de ganse taliban geldt. De indeling van drie verschillende soorten taliban die verzoeker maakt kan dan ook geenszins overtuigen aangezien er in verzoekers verklaringen van een dergelijke verwevenheid geen sprake is. Verzoekers verklaring dat de taliban onbekenden naar hem toestuuden die hem vrijwel meteen voor de keuze plaatsten om ofwel mee te vechten ofwel gedood te worden, is bijgevolg ook niet aannemelijk, zelfs niet indien zijn familie vermogend zou zijn. Terecht stelt verweerder dat niet kan worden ingezien op welke manier het vermogen van verzoekers familie aan de taliban zou gespendeerd worden indien hij weigerde.

Bovendien kan verzoeker, hoewel hij verklaarde de taliban in zijn regio van herkomst te vrezen, weinig toelichting geven over deze groepering. Verzoeker noemde wel een aantal namen van talibanleiders actief in zijn regio, en dan voornamelijk degenen die reeds gedood of gearresteerd werden door de taliban maar had zelfs geen idee voor welke commandant de drie taliban die hem benaderden, werkzaam waren. Dat verzoeker slechts een dergelijke oppervlakkige kennis heeft van de beweging die hij vreest en die hem ertoe heeft aangezet zijn land, zijn gezin en zijn familie te verlaten hypothekeert de geloofwaardigheid van zijn relaas. Verzoeker toont niet aan dat analfabetisme de verstandelijke vermogens aantast en hij hierdoor niet in staat is om duidelijk en geloofwaardig uiteen te zetten waarom hij de taliban vreest en meer te vertellen over de taliban die in zijn regio actief zijn.

De bestreden beslissing wijst terecht op een tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen over zijn problemen met de taliban hetgeen zijn geloofwaardigheid verder op de helling plaatst. In tegenstelling tot verzoekers verklaring op het Commissariaat-generaal dat de taliban hem in totaal twee keer opzocht, verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de taliban hem *“constant lastig vielen”* en *“om de zoveel tijd terugkwamen om opnieuw te zeggen dat hij met hen moest samenwerken”*, verklaringen waaruit kan worden afgeleid dat de taliban verzoeker meer dan twee keer aanspraken. Ook bleek verzoeker zich tegen te spreken voor wat betreft het standpunt van zijn dorpsgenoten tegenover de taliban. Zo liet hij daarheen zijn verklaringen duidelijk uitschijnen dat hij in zijn dorp op zijn tellen moest passen omdat dorpsgenoten voor de taliban spioneren. Op de uitdrukkelijke vraag hoe zijn dorpsgenoten tegenover de taliban stonden verklaarde verzoeker echter dat zij tegen de taliban waren, zonder enige verdere nuancering hiervan. Pas toen verzoeker op deze tegenstrijdigheid werd gewezen, verduidelijkte hij dat er ook mensen zijn die de taliban steunen, maar dat het niet geweten is wie precies. De bestreden beslissing stelt terecht dat verzoekers verklaringen een uitermate vaag en onduidelijk beeld van de concrete situatie in zijn dorp scheppen.

Ook de vaststelling dat hij geen weet heeft van de problemen die zijn neef langs moederszijde zou hebben gehad, is niet aannemelijk. Verzoeker ontvluchtte immers zijn land van herkomst omwille van gelijkaardige problemen, bovendien heeft verzoeker nog steeds contact met zijn familie in Afghanistan. Zelfs indien verzoeker enkel familieleden langs vaderszijde als familie beschouwd, kan van hem verwacht worden dat hij zich over deze problemen had geïnformeerd.

Bijgevolg kan aan het asielrelaas geen geloof worden gehecht en maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) wijst verzoeker erop dat de nieuwsberichten, alsook internationale documenten toelaten te besluiten dat er ten gevolge van de gewapende conflicten overal vastgesteld wordt dat de bevolking niet meer voldoende mogelijkheden heeft om aan de nodige voeding te geraken en bovendien sprak is van moeilijke socio-economische voorwaarden.

De Raad stelt vast dat indien uit de analyse van de veiligheidssituatie zoals weergegeven in de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 inderdaad blijkt dat de situatie in Afghanistan sinds

begin 2013 enerzijds is verslechterd, anderzijds ook blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict regionaal nog steeds erg verschillend is. Bovendien kan worden vastgesteld dat er nergens in dit rapport wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Voorts dient te worden benadrukt dat met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructuur beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien. Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal door verzoeker toegevoegd aan zijn aanvullende nota, blijkt het volgende: uit een analyse van de veiligheidssituatie door Cedoca blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Voorts blijkt Jalalabad perfect te bereiken via de hoofdstad Kabul. Uit de informatie blijkt immers dat de hoofdstad Kabul veilig te bereiken is via de internationale luchthaven. Op de weg van Kabul naar Jalalabad vervolgens blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Er gebeuren incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze doen zich meestal 's nachts voor en zijn hoofdzakelijk gericht tegen *high profiles* en meestal zonder burgerslachtoffers. Verschillende bronnen geven aan dat de weg overdag voor burgers veilig is (SRB; *Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*, 23-24, 21 maart 2013).

Uit het gehoorverslag bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen blijkt verzoekers familie, niet geheel onbemiddeld te zijn. Er kan dan ook redelijkerwijs geconcludeerd worden dat hij, indien nodig, over het nodige kapitaal beschikt om op een andere plaats een nieuwe start te maken. Hoewel verzoeker volgens zijn beweringen geen onderwijs genoten heeft in Afghanistan, blijkt hij zowel het Dari als het Pashtou machtig te zijn. Verzoeker verkeert overigens in goede gezondheid. Om al deze redenen lijkt het er dan ook op dat hij bij terugkeer in staat is om elders een ander leven op te bouwen. Er kan dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat verzoeker in staat is om zich in de stad Jalalabad te vestigen om zich aan de algemene situatie in het district Mohamad Agha te onttrekken. Uit verzoekers verklaringen blijkt bovendien dat verzoeker familieleden langs moederszijde in Jalalabad heeft. Zelfs indien verzoeker enkel familieleden langs vaderszijde als familie beschouwd, blijkt uit de informatie van toegevoegd aan het administratief dossier dat dergelijke contacten in een stedelijke context minder sterk doorwegen dan in een rurale.

Er zijn bijgevolg in hoofde van verzoeker geen redenen die zich verzetten tegen een vestigingsalternatief in Jalalabad. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en

voormelde richtlijn van het UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in Jalalabad over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER